

Dosarul nr. 2ra-1586/20

Prima instanță - (Judecătoria Ungheni, sediul Centru) O. Dvornic

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, V. Clima, G. Dașchevici

ÎNCHEIERE

4 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Andrei Micu în numele și interesele Lidiei Poalelungi,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Lidia Poalelungi împotriva Ministerului Finanțelor, Ministerului Justiției și Inspecției Ecologice de Stat cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin atragerea ilegală la răspundere contravențională,

împotriva deciziei din 8 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 29 mai 2019 Lidia Poalelungi a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Finanțelor, Ministerului Justiției și Inspecției Ecologice de Stat, solicitând:

- recunoașterea faptelor de încălcare a termenului de 30 de zile, art. 454 din Codul civil, și atragerea ilegală la răspundere contravențională;
- încasarea de la Bugetul National Public prin intermediul Ministerului Justiției, Ministerului Finanțelor și Ministerul Afacerilor Interne, cu titlu de prejudiciu moral și material, a sumei de 1 000 000 lei.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la 24 mai 2016 a fost atrasă la răspundere contravențională. Nefiind de acord cu procesul-verbal din 15 august 2016, a depus cerere de chemare în judecata.

Prin hotărârea din 22 mai 2018 s-a anulat procesul-verbal cu privire la contravenție, cu încetarea procesului contravențional, dosarul nr. 5r-87/16. Prin decizia Curții de Apel din 28 iunie 2018, dosar nr. 4r-2124/18, s-a menținut hotărârea din 22 mai 2018, dosarul nr. 5r-87/16.

A invocat că art. 454 din Codul contravențional, prevede judecarea cauzei cu privire la contestarea procesului-verbal în termen de 30 de zile.

Judecătoria Anenii Noi a examinat cauza contravențională începând cu 15 august 2016 până la 22 mai 2018, încâlcind termenul de 30 de zile.

Reclamanta a susținut că prin hotărârea din 22 mai 2018, dosar nr. 5r-87/16, menținută prin decizia nr. 4r-2124/18 din 28 iunie 2018, s-a dovedit că a fost atrasă la răspundere contravențională ilegal.

În drept, acțiunea a fost întemeiată în baza art. 1-6 din Legea nr. 87/2011, Legea nr. 1545/1998, art. 9, 22, 29, 119, 128, 166 – 167 din Codul de procedură civilă, art. 1404 și art. 1422 din Codul civil.

Prin încheierea din 12 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca neîntemeiată cererea reclamantei Lidia Poalelungi privind repunerea în termen a cererii de chemare în judecată înaintată împotriva Ministerului Finanțelor, Ministerului Justiției și Inspecției Ecologice de Stat.

S-a admis cererea privind excepția de tardivitate invocată de reprezentantul pârâtului Ministerul Justiției.

S-a respins capătul de cerere înaintat de Lidia Poalelungi în temeiul Legii nr.87/2011 privind repararea prejudiciului material și moral pentru încălcarea termenului de examinare a cauzei contravenționale, ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție.

Prin hotărârea din 30 septembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Lidia Poalelungi împotriva Ministerului Finanțelor, Ministerului Justiției și Inspecției Ecologice de Stat, ca fiind neîntemeiată.

La 22 octombrie 2019, Lidia Poalelungi a declarat apel împotriva hotărârii din 30 septembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Prin decizia din 8 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Lidia Poalelungi și s-a menținut hotărârea din 30 septembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În motivare, instanța de apel a reținut că pretinsul drept încălcat al apelantei a fost efectiv restabilit în cadrul judecării contestației depuse împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție, ca urmare a încetării procesului contravențional.

Astfel, instanța de apel a conchis că concluziile primei instanțe sunt întemeiate, argumentate și legale.

La 22 septembrie 2020, avocatul Andrei Micu, acționând în numele și interesele Lidiei Poalelungi, a declarat recurs împotriva deciziei din 8 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând să fie admis recursul, casate parțial a decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe în latura capătului de cerere cu privire la repararea prejudiciului material și moral suportat de către Lidia Poalelungi, în urma aplicării de către agentul constatator a amenzii contravenționale ilegale în baza art. 1, 3 alin. (1) lit. d) și art. 13 alin. (1) din Legea 1545/1998, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care să fie dispusă încasarea din contul pârâților în beneficiul reclamantei, cu titlu de prejudiciu material și moral, a sumei de 1 000 000 lei.

În motivarea recursului a invocat că hotărârile contestate sunt pasibile casării parțiale, doar în latura capătului de cerere cu privire la repararea prejudiciului material și moral suportat în urma aplicării de către agentul constatator a amenzii contravenționale ilegale.

Consideră că instanța de fond și de apel eronat au aplicat prevederile art. 1, 3 alin. (1) lit. d) și art. 13 alin. (1) din Legea 1545/1998, interpretând situația de fapt și de drept în detrimentul drepturilor fundamentale ale recurente.

Referitor la capătul de cere privind repararea prejudiciului material și moral în baza Legii nr.87/2011, consideră că într-adevăr a fost omis termenul de prescripție de depunere a cererii de chemare în judecată.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată participanților la proces, prin intermediul poștei, la 14 august 2020, iar cererea de recurs a fost depusă la 22 septembrie 2020, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 7 octombrie 2020 în adresa intimaților a fost expediată copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs. Însă până la examinarea admisibilității recursului declarat, intimații nu au depus referință.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând

regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Andrei Micu în numele și interesele Lidiei Poalelungi, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Andrei Micu în numele și interesele Lidiei Poalelungi.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru